

OMAMIENIE (20) *sb n*

-e- (19), -ę- (1).

Teksty nie oznaczają ó oraz é; o prawdopodobnie jasne (tak w o-); a pochylone.

sg *N* omãmieni(e) (7). ◇ *G* omãmieniã (5). ◇ *D* omãmieniu (1). ◇ *A* omãmieni(e) (2). ◇ *I* omãmieni(e)m (2) *Górndworz*, *NiemObr*, omãmieniem (2) *SkarŻyw*, *WujNT*. ◇ *pl N* omãmieniã (1).

Sł stp, *Cn notuje*, *Linde XIX w. s.v. omamić*; poza tym w objaśnieniu *s.v. omam*.

1. *Wprowadzenie w błąd, otumanienie, odebranie zdolności prawidłowej oceny faktów; fallacia BartBydg*, *Vulg; praestigiae Mącz*, *Modrz; deceptio Vulg (19)* : *fallacia*, *ffalesznosc*, *omamyenye BartBydg 44b*.

omamienie kogo, czego (2): *Praestigiae*, *Zmamienie/ omamienie* albo *wczarowanie wzroku/ yako kuglarze y czarnoxięznici czynią. Mącz 319a; Zádáie mi to [Ks. Kanonik] iżbym ia to kędy piřác miał [...]* żeby fię fyn *Boży sřtác* miał z *Duchá/ z Bořtwá/ y z Aniołá/ zmieszánym: y vkázuie* ku *omamieniu prořtych w moich Dyálogách liřt 41. CzechEp 221*.

omamienie czego [= przez co] (4): y miał przyřć [*Antychryřt*] ze wřzelákim *omamięciem niesřprawiedliwořci [in omni deceptioe iniustitiae PolAnt 2.Thess 2/10]/ iáko Páweł ř. przypomina NiemObr 152; á pieczołowánia řwiátá y omamienie bogactw (marg) y omylne bogáctwá. Hebr. (-) y chciwořci innych rzeczy/ wřzedřzy záduřzáiá řłowo/ y bywa bez pożytku. WujNT Mar 4/19, Matth 13/22, 2.Thess 2/10*.

omamienie czyje [= przez kogo] [w tym: ai poss (5), G sb (3)] (8): iż wykład *tákowy/ ieřt řczyrym wymyřem ludzkim: kthory vrořł/ częřciá z złego przekłádu řłowá greckiego/ częřciá teř z omamienia duchá onego nieczyřłtego. CzechRozm 25v, 45v, 223; Czárnokřięřkie omamienie niewiářte w kłacę obłudnie obrociřlo. SkarŻyw 35 marg, 74; iż ich wiele ieřt w tym tám nabořeńřtwie I.M. ktorzy z omamienia řwych niektorych pryncypáłow/ z niewiádomořci to czyniá CzechEp 16, 106, 143*.

W pořczeniu szeregowym (1): *Iákoby řzátan miał mieć w řobie teę moc y władzã/ żeby fię zá iego dopuřzczeniem co dřiac miáło: á nie ráczey wprzod z dopuřzczenia Boře^{go}: potym z omamienia/ z záwiedřzenia y ořzukánia řzátánřłkiego CzechEp 143*.

W charakterystycznych pořczeniach: omamienie bogactw (2), czarnokřięřskie, czartowskie, diabelskie, ducha nieczystego, nieprawořci, niesprawiedliwořci, szatańskie, wzroku.

Wyrażenie: »prozne omamienie« = inanis fallacia Vulg (2): *Báczcieř by kto nie byřł/ ktorzyby was złupiřł przez Filozofiá/ y prozne omamienie/ wedle vřřwávy ludzkiey/ [...] á nie według Chřiřtuřá. [PolAnt Col 2/8]. NiemObr 79; WujNT Col 2/8*.

Szeregi: »kuglarstwo i omamienie« (1): *znam Bogá iednego/ y Syná iego Iezuřa Chřiřtá/ á temi fię Dyabelřkimi kugłárřtwy y omamieniem brzydę SkarŻyw 74*.

»omamienie i łápaczka« (1): *Bo oni dobrym obyczáiom bárzo řzkodzã/ ktorzi w vprářzánium wręřdow [...] [popisujã się] dawnořciá domu ábo Herbu [...] y inřzemi rzeczám i rodzáiowi y bogáctwu przyřtoynemi. Lecř to omamienia y łápáczki [Praestigiae sunt istae et captiones]/ á nie przczyřny/ dla ktorzyby tákim ľdźiom Vřřędy dáwáć trebá. ModrzBaz 43*.

»zawiedzenie i omamienie« (1): Pánie Boże [...] zmiłuy się nád nim/ y nád inšzymi [...] ktorzy z niewiádomości/ y zówiedźienia y omamienia/ chytrego Antichryftá/ wšztecznice oney Bábilońfkiey/ [...] przeciw tobie y Chriřtuřowi twoiemu grzeřzą. *CzechEp* 106. [*Ponadto w połączeniu szeregowym 1 r.*]

»zdrada abo omamienie« (1): trudno to [*pracę złotnika*] kto ma zwác zdrádą ábo omamieniem/ ále dowćipem á vmieięthnořcią. *GórnDworz* N5v.

2. *Stan umyřłu wprowadzonego w bład; error mentis Cn [czyje] (1)* : ielzće się/ y řtąd ich opácźny rozum/ y omamienie pokázuie: gdy się do tego przykazánia ná kámiennych tablicach řpifánego kthorego iuź nie mářz przywięzuią *CzechRozm* 101.

Synonimy: 1. *kuglarstwo, oszukanie, zawiedzenie*; 2. *bład*.

Cf **OBMAMIENIE, OMAMIĆ**

AK